

страхъ —
мълвата да ги не сплете . . .
Само —
да се не раздѣлятъ вече,
само заедно да бждатъ тѣ.

Подъ прозореца
въвъ тъмнината,
две лица
сияеха въ нощъта.
Не една
сърдечна дума въ тишината
прозвѣни предъ тъмната врата.

А когато,
съ накитъ отъ малини,
спрѣ зората въ свѣтлия просторъ,
бѣ на пжть
Никола съ Катерина,
бѣ на пжть къмъ своя дворъ.

На ливадитѣ,
край езерата сини,
пѣй високо утринъта,
и приглася
припечната боровина,
съ пълень гласъ
приглася тя.

Тази сутринь
край чешмата
Катерина не видѣха.
Жабатѣ въ пробуденото блато
утрото възвеличаха.